

סבירה במיוחד, בבית, כי מצד נחמה אהרן, חן מצד הצדקה, אין אנו.
אם צדקה, נדדו בציטוט שמעון ושאם נחמה. אלא אנו ימנעו ונח.
היו ביה מצד צדקה אנו, אלא, נחלו ונחמה ביה, צדקה.

ד'ה

הבטל ש' הרמב"ם דבוסק סדא אמונה, מפרגמן אמונה, ולבד
אקלא, והחלף אחק, בש' הרמב"ם, דרך ספן איסור תורה, ולבד אקלא,
דבונת התורה איסור ודאי ולא איסור ספק, אלא ספק מלך, לש הרמב"ם סבור
ספק באידיעא אמונה מן-התורה, דבונת התורה שיהיה הצדק באידי.
ואשר הגא בחולין (טו-יד) דאכלי בתי חוב, והרמב"ם מתקן, אולי
הי ספק, ואח"כ אקלא, ואני דברא מלשן דברא מביטוי הו' דאכל.
בתי, בספק מלך ז"ש.

[illegible][illegible]

א

בת חצלה אלא (וזכר זה דחשאר), ואי משום דאנן לאנן סתם דידגן
ומהגה מן חצלה, דכס חייב באש האו וכו' בחשאר, כי נגד חצלה
אלא, איבא חצלה דדייקן ומינסבא, והאי פאיבא חצלה פא, וזכר באש
האי קאי - תאס פס. ודאי דכרן דאלף זה, באגה חייב חשאר דייס.

והתאס פס אגרי דאנן לאנן דדייקן ~~פס חתובה~~ חתובה אחר משר חתובה
ואז חייב אש האו, דאנקד איסורא. אלא חתובה אחר, איבא אש האו,
הכא חשיב אנקד איסורא, כיון דהתאס בחצלה אלא (אם כי איבא חצלה
דדייקן ומינסבא, ובכס חשיב אנקד איסורא מחר חצלה אלא).

והכא אם נאסד הפסח ונקד'ן, ויצר ויצר לא תשגא בא, נקד'
מחר ספן דאלייתא דקלא/ נאסד חמיש דהאי שריפה, הכא כס אחר
ב/, דאנן לאנן הסד דאי איס' בטר, מחר חשיב אנקד איסורא כמ'
התא, ובאנקד איסורא למ הרמבם סוגר ספן דאלייתא דקלא/ חתובה
(נדגיגא אש האו בחתובה אחר משר חתובה), ומאסד כס אחר
יצר חמיש דאריפה, כיון דאגא תאו שריפה נקד', חשיב אנקד
איסורא ואסור למר היצר אן-התאס. ונרא. לאש היסד.